

løber sig til 30 Mill. Kr. Dertil kommer andre 30 Millioner, som Ministeren mente at maatte regne med som ekstraordinær eller formindsket Indtægt. Det vil sige, at man af Underskuddet paa 200 Mill. Kr. højst kan overføre de 60 Mill. Kr. paa Sønderjyllands Konto. Man kan altsaa ikke sige, at Sønderjylland er den første og væsentligste Aarsag til Underskuddet paa 200 Mill. Kr.

Ministeren tilføjede saa tre andre Aarsager. Han sagde, at dette var det store Afviklingsaar, og han sagde, at dette Aar var Aaret, hvor Priserne naaede Højdepunktet. Han sagde endvidere, at den fjerde Grund er, at Aaret har indeholdt en energisk Virksomhed med Hensyn til Optagelse af offentlige Arbejder. Jeg ved ikke, hvorfor man ikke rent ud kan sige, hvad Grunden til Underskuddet er. Den ganske væsentligste og afgørende Del af Underskuddet stammer fra Forøgelsen af Underskuddet i Statsvirksomhederne, idet Underskuddet paa Statsregnskabet i Fjor var 39 Mill. Kr. for samtlige Statsvirksomheder og i Aar er 75 Mill. Kr., samt endvidere fra den sidste Kornlov, som for indeværende Aars Budget er opført med ca. 60 Mill. Kr.s Udgift. Disse to Ting udgør tilsammen henvend 100 Mill. Kr. og der maa altsaa den første og væsentligste Aarsag til det store Underskud siges at være. Det er jo noget, man ikke havde regnet med, i alt Fald ikke de, som med fuld Fortrøstning lyttede til den tidligere Oppositions Udtalelser, thi de var jo sikre paa, at nu var Tiden for Statsvirksomhedernes elendige Drift og Underskud forbi, nu kom man ind i en Tid med forsvarlig Drift og Formindskelse af Underskuddet, ja, Overskuddet stod i Virkeligheden som det, man regnede med som noget af det første, det nye Ministerium vilde bringe. Men i Stedet for møder man nu med en Fordobling af Underskuddet. Kornloven var bebudet at skulle koste de danske Skatteydere ca. 19 Mill. Kr. i alt. Vi skulde altsaa paa indeværende Aars Budget finde højst 10 Mill. Kr.; i Stedet for finder vi 60 Mill. Kr. Hvor meget Kornloven i alt kommer til at koste, ved vi ikke, men disse 60 Mill. Kr. er for det første Halvaar — det er naturligvis rigtigt, som den højtærede Finansminister siger, at det næste Halvaar ikke vil bringe saa stor en Udgift — hvor stor, ved ingen —, men sammenlagt bliver det jo, som vi har sagt fra vor Side, den dyreste Kornlov, det danske Samfund overhovedet nogen Sinde har haft.

Jeg skal ikke male Tilstanden sort, jeg skal ikke kaste nogen Skygge over det Billede, den højtærede Finansminister fremmanede, og jeg skal ogsaa lade alle disse Forklaringer staa og skal ikke gaa nærmere ind paa nogen Drøftelse af, om de er berettigede eller ikke berettigede. Jeg skal blot bede de ærede Medlemmer om at erindre, hvad de samme Medlemmer sagde om det foregaaende Aars økonomiske Resultat, hvad de bebudede, det vilde blive, og sammenligne det med, hvad de nu siger om det Regnskabsaar, hvis Resultat nu foreligger. Den højtærede Minister sagde, at dette Resultat kunde ikke volde nogen Overraskelse, alle havde forudset det. Ja, det kan man jo gerne sige. Men til dem, der har forudset det, hører dog unægtelig ikke den højtærede Finansminister; thi den 7. Oktober 1920, da den højtærede Finansminister aabnede denne Rigsdagssamling med Forelæggelsen af Finansloven, sagde han: „Hvis man paalægger sig fornøden Resignation med Hensyn til store nye ekstraordinære Udgifter, herunder ogsaa øgede Udgifter til Lønninger til Statstjenestemændene, er det ikke udelukket, at indeværende Aar kan give Balance.“ Det var den højtærede Finansministers Skøn og Forventning, og jeg gaar ud fra, at han har paalagt sig den fornødne Resignation med Hensyn til ekstraordinære Udgifter af ny Art, og jeg ved, at han ikke har givet Statstjenestemændene øgede Lønninger, saa de to Forudsætninger, under hvilke han forventede eller haabede Balance, er til Stede. Naar han derefter kan sige, at Underskuddet ikke er ham nogen Skuffelse og ikke er kommet som nogen Overraskelse for ham, synes det altsaa, som om han ikke har erindret, hvad han stillede op for os ved Begyndelsen af Samlingen. Men da den højtærede Finansminister nu havde opgjort Underskuddet til de 200 Mill. Kr., sagde han, idet han henvendte sig til denne „kyndige“ Forsamling, at Staten ikke behøvede Forstrækning til at dække dette Underskud, thi det er dækket, sagde han; det er dækket af Beholdningerne. Og det er naturligvis rigtigt, at det ved denne kyndige Forsamling meget vel — „kyndig“ i dette Spørgsmaal blev denne Forsamling, da den kom ind og fandt Statsregnskabet fra det forløbne Aar; den hørte derimod til de ukyndige, før den kom herind, den hørte i hvert Fald, forsaa vidt den hørte til de troende Medlemmer af Flertalspartierne, til dem, som mente,